

ברוכים הבאים ליפו

Welcome to Jaffa

נחום ענבר
Nachum Enbar

אורי אליעז
Uri Eliaz

סופי יונגרייז
Sophie Jungreis

ברוכים הבאים ליפו

30.1.20 – 7.3.20

אורי אליעז / עבודת הדחליל

נחום ענבר / הפסל ופסלו

סופי יונגרייז / פיסול אינטימי

אוצרת: **ורדית גרוס**

צוות ארטפורט:

מנהלת **ורדית גרוס**

רכזת התכנית **יעל משה**

מפיקה **נעמה הנמן**

מפעילת הגלריה **ניצן גאון**

עיצוב גרפי **סטודיו ג2**

יחסי ציבור **הפלטפורמה לאמנות**

צילום **איריס דומאני**

תרגום **חמדה רוזנבאום**

ארטפורט, מיסודה של הקרן המשפחתית על־שם תד אריסון, פועל ללא מטרות רווח לקידום וטיפוח האמנות העכשווית בישראל. דרך כנסים, תערוכות, סדנאות מקצועיות לאמנים ותכנית הרזידנסי הבולטת בישראל, ארטפורט פועל להשמעת קולם של אמנים במרחב הציבורי ולקידום הקשרים בין אמנות וחברה.

הקרן המשפחתית על שם תד אריסון:

גייסון אריסון (יור), **שלומית דה־פריס** (מנכ"ל),

רחל כהן (משנה למנכ"ל וסמנכ"ל כספים),

יפעת שמואלביץ' (סמנכ"ל השקעות חברתיות)

ועדה מייעצת לארטפורט: אילן דה־פריס, דני מוג'ה, מירה לפידות, סאלי הפטל נוה ועידו בראל

ארטפורט, רחוב העמל 8, תל אביב-יפו
www.artport.art

ברוכים הבאים ליפו מפגישה בין שלושה אמנים שחיים ועובדים ביפו

כבר עשרות שנים. שלושת הפסלים בתערוכה: **אורי אליעז**, **סופי יונגרייז**

ונחום ענבר, מייצרים רוח מחומר ומפיחים נשמה בדמויות אבן ועץ. הדימויים שלהם מתחילים מהחומר הקשיח והם מגיבים לו, מגלים אותו ועובדים איתו עד שהמהות האמיתית שלו נגלית, עד שהסיפור שלו מסופר.

המפגש של ארטפורט עם האמנים בתערוכה קשור לשינוי הגיאוגרפי שעבר המקום. המעבר של ארטפורט לפני מספר חודשים למעונו החדש ברחוב העמל לווה בהתרגשות גדולה גם מהשכונה החדשה. אחרי חמש שנות פעילות במתחם מבודד יחסית בדרך בן צבי, מצאנו את עצמנו בלב הפועם של עולם האמנות. לצד המפגש עם גלריות וסטודיואים של אמנות עכשווית שהחלו לפרוח בקריית המלאכה בעשור האחרון, שמחנו לגלות גם אמנים ותיקים בהרבה, שפועלים בדרום תל אביב וביפו כבר עשרות שנים.

התערוכה נולדה מאחורי דלתות ברזל כחולות ברחוב אילת, מאחוריהן נגלה אוצר של מאות דמויות עץ. המפגש המלהיב עם הפסלים מעלי האבק הוביל למסע בסמטאות הקטנות של יפו בין חדרים וחצרות עמוסים פסלי אבן, מחברות עמוסות רישומים, קולות הפטישים המכים ישירות בשיש ויצירה שאינה פוסקת. "ברוכים הבאים ליפו" מציגה חלק מהאמנים שפגשנו בדרך. שלושה אמנים שהקדישו חיים שלמים ליצירה שלא תמיד מצאה את דרכה אל המוזיאונים והגלריות בתל אביב. אמנים שעובדים ביפו במשך עשרות שנים, וצפו בעניין כיצד עולם האמנות הלך והתרחק אל עבר כיוונים אחרים.

כתוכנית רזידנסי שמשמשת בית לאמנים בתחילת ואמצע הקריירה שלהם, אנחנו נרגשים לפתוח הפעם את הבית שלנו לדור של אמנים ותיקים, שפעלו ביפו ודרום תל אביב הרבה לפנינו.

אורי אליעז (1931, ישראל) מציג את "עבודת הדחליל", למעלה מ־60 דמויות עץ שנבנו משאריות פסולת שאסף על חוף הים ביפו החל משנות השבעים.

נחום ענבר (1940, ישראל) מציג את סדרת "הפסל ופסלו" ובה פסלי אבן שנעשו בשיטת "פיסול ישיר", עבודה ידנית אל מול האבן, ולצידם רישומים המלווים את הסדרה.

סופי יונגרייז (מחנה עקורים באוסטריה, אחרי מלחמת העולם השנייה) מציגה פיסול אינטימי — פסלי אבן רכים, מלאים בקימורים, חלקי גוף ומפגשים בלתי צפויים.

ורדית גרוס

אורי אליעז

Uri Eliaz

נולד ב־1931 בתל אביב

מתגורר ועובד ביפו כחמישים שנה

הסטודיו של אורי אליעז מתפרש על שתי קומות ברחוב אילת. רעש הרחוב ועשן התנועה נשאר מאחור כשנכנסים פנימה, אל תוך ממלכה קסומה של יצירת אין קץ — מאות ציורי אקריליק על קנבס ועץ, ציורי גיר על פלסטיק שחור, פסלי ברזל, פסלי חימר קטנים ומרגשים ומאות דחילי עץ. בגיל 88 הוא אמנם כבר מתקשה לעלות במדרגות לקומה השניה, אבל יודע היכן נמצא כל דבר בסטודיו העמוס צבעים, גירים ודבקים.

ורדית: אנחנו מציגים 64 מתוך מאות דחילי העץ שיש בסטודיו.

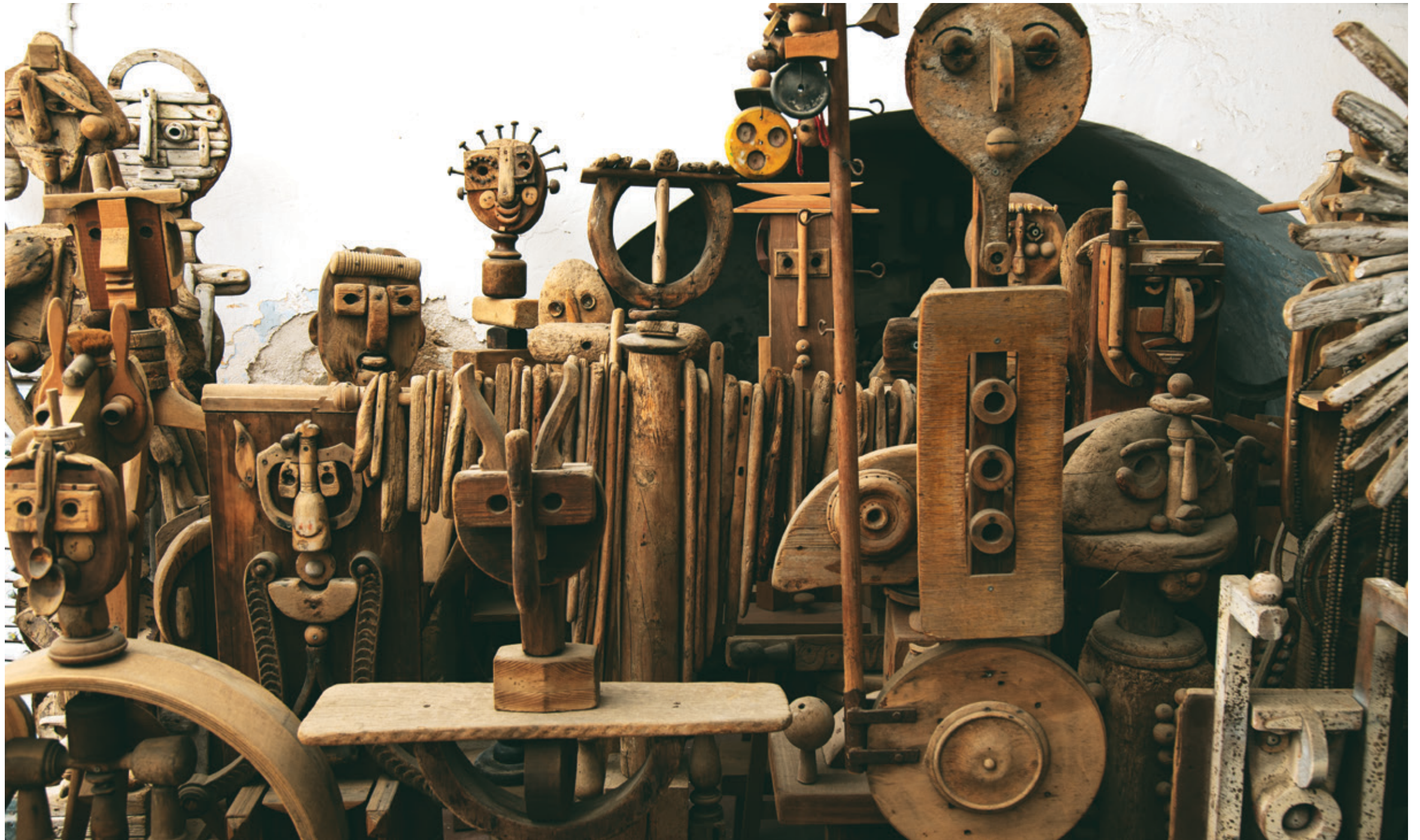
אורי: הדחילים האלו הם לקט של חפצים — שברי רהיטים, כלי בית, ידיעות, נגרות בניין, מתכות, חוטים ופלסטיק. הם עוצבו בעבר הלא רחוק על ידי בעלי מלאכה שונים והיו בעלי חיתוכי קווים מדויקים, חרוטים, מלוטשים וצבועים, והושלכו לאחר שימוש לצידו הדרכים, או אל תל הפסולת שכבש את הים דרומית לנמלה של יפו. שם איבדו בשמש, בגשם, בגלי הים ובחול את יפי תוארם הראשוני. בחלקם נשתמרו צורות קווי היסוד הראשונים, חלקם שברים, פצועים, מחוררים, מסוקסים, מעוכלים ובלויים, עם גווני עצים טבעיים, חלודה וכתמים — חומרים עתירי אנרגיות. מצאתי בהם ערכיות ועושר מרובה — חומרי גלם לעשייה שיש בה רצינות ושעשוע. תהליך בריאתן של חידות ופתרון, תוצאה שהביאה ליצירתן של מבנה ומבנים. להקות פסלים, שאני מכנה אותם בדרך ההשאלה "דחילים-אלילים".

הסטודיו והבית גדושים באמנות, עבודות, ספרים.

מאז ילדותי המוקדמת הייתי מלקט, ממיין את אוספיי אשר היו מכל הפזור והנמצא על הקרקע כמוצא אוצרות שלל. הנטייה הזאת הביאה אותי לאסוף אבנים, חרסים, מטבעות, נשלי נחש, קוצים, נוצות ציפור וכל דבר. הגעתי לפתחן הלא מלומד של ארכיאולוגיה, גאולוגיה, בוטניקה. עם הנטייה הזאת לעת מאוחרת אספתי את החפצים שאין חפץ בהם, אשר הושלכו כפסולת מהבתים אל החוצות, ומהם נולדו הדחילים.

אורי אליעז בביתו, ינואר 2020, Uri Eliaz at his home, January 2020

דברתי אליכם,
במסכה ובצלם.
אלילים עץ ברזל ואבן.
מסמר בורג וחבל קשור.
בניתי גן לדחליל,
ולצלם סדור.
אלוהים מתהלך לו בגן,
סוקר למסדר בעין יודעת,
ורוח אבותיי,
מנשבת עליי.

אורי אליעז / 2016

The house as well as the studio are packed with objects, books, artifacts.

Ever since early childhood I've been collecting things, sorting and compiling out of anything found lying on the floor, to me they were treasures. This inclination had led me to collect rocks, shards, coins, snakeskin, thorns, bird feathers, anything. I've reached the threshold of an uneducated archeology, geology, botany. Owing to this tendency, later in life I came to collect the forsaken objects that are tossed away, discarded — this is where the scarecrows originate from.

סופי יונגרייז Sophie Jungreis

נולדה באוסטריה במחנה עקורים אחרי מלחמת העולם השנייה
עובדת ביפו למעלה מעשרים שנה

אי אפשר לפספס את הסטודיו של סופי יונגרייז במושב האמריקאית
ביפו. החצר עמוסה בפסלי אבן ענקיים, רכים ועגלגלים. ספק דמויות ספק
צורות שוכבות על הרצפה, ממלאות את הבית היפה והמשוחזר בקפידה
באמנות מקצה אל קצה. סופי, שכל חייה ציירה, מתמקדת בעשרים השנה
האחרונות בפיסול כמעט באופן בלעדי.

ורדית: המעבר מעשרות שנות ציור לפיסול מרגיש כמו מעבר גדול ומשמעותי.

סופי: התחלתי לשים לב שכל מה שאני מציירת מקבל שלושה ממדים. אני מאד
קשובה למה שמתרחש בנפשי פנימה והבנתי שאני צריכה לעבור לפיסול. זה
מאד הגיוני סך הכל; התעסקתי הרבה בשימור. חומרים זה העניין שלי. לקח זמן
עד שלמדתי את הכלים, ואז פיתחתי אובססיה לפיסול באבן, עבודה של שעות
על גבי שעות. בהתחלה זה היה מאד קשה פיזית. אבל הדחף היה גדול וחזק
מהכל. לנקות את הבית אין לי כוח. לגשת לגלריות ולמכור את עצמי אין לי כוח,
אבל לפסל — זה סיפור אחר.

את מרגישה שאת עושה פיסול נשי? יש דבר כזה?

אם יש נשים פסלות אז יש גם פיסול נשי. אחד הדברים שעסקתי בהם עם עצמי
כשהתחלתי לפסל היה האיזון בין האנימה והאנימוס — הגברי והנשי. חזרתי
מקנדה אחרי שלא הייתי כאן יותר מחמש עשרה שנה, והאגרסיביות מסביב
נורא הפריעה לי. היה לי חשוב להבין את זה לעומק, מה קורה פה. הבנתי
שהעיקרון הגברי והעיקרון הנשי לא באיזון. הנשי — ללכת עם הרגש שלך
והאינטואיציה שלך, והגברי — ללכת דוך, ישר, להשיג את המטרה. יש בהבדל
בכלים ובעבודת הפיסול — בין אם זה בשימוש בכלים יותר גדולים, ואולי
מסוכנים, שחותכים באבן, ובין אם זה באופן הפעולה עצמו. אני עובדת בדרך
שהיא מעין ליטוף. אני מסירה שכבה אחרי שכבה, אני אף פעם לא חותכת ישר

Uri Eliaz

Born in Tel Aviv, 1931
Has been living and working in Jaffa since 1970

Uri Eliaz works in a studio on Eilat Street that spans two floors. The
sound and exhaust of heavy traffic are left behind as you step into this
realm, enchanted and teeming with creativity: hundreds of acrylics on
canvas and wood, pastels drawn on black plastic, iron statues, small,
endearing clay statuettes, as well as his wooden scarecrows, hundreds
of them. At 88 he climbs with difficulty to the second floor, but still
knows precisely where everything is in this studio, among the many
colors, chalks and glues.

**Vardit: We are showing 64 out of the hundreds of scarecrows you
have here in this studio.**

The scarecrows are a jumble of objects — broken-up furniture
parts, handles, carpentry details, metals, wires, and plastic. They
were crafted not long ago — their lines expertly chiseled, etched
into, polished, painted, but then discarded when no longer of use,
thrown to the side of the road or piled up on the heap of trash that
overpowers the sea off the port of Jaffa, to the south. There, delivered
to the sun, rain, waves and sand, the guise of their former beauty
was lost. In some, dominant lines are still maintained, but others
are just fragments — bruised, tattered, roughened, consumed,
thread-bare, of a natural shade that is that of wood, of rusting and
stains — substances rich in energy. I have found much value in them,
and richness — raw materials that lend themselves to an art both
whimsical and made in earnest. Riddles are formed and solved,
consequences give way to an edifice, to structures; to a pack of statues
I'd like to call "idol-scarecrows," by way of appropriation.

לתוך האבן. בסוף זה מה שעובד. עבדתי על פסל ולא רחוק ממני בסדנה עבד על אותה אבן גבר גדול. הוא ניסה ללכת ישר ולהגיע לצורה שלו, ולא הצליח. נשברו לו כמה סכינים כי האבן הייתה יותר חזקה ממנו והוא מעולם לא גמר את הפסל. ואני בשיטה שלי, עם כלים יותר קטנים שכבה אחרי שכבה, הצלחתי.

את מגיעה מראש עם ידיעה איך הפסל הולך להיראות?

לא, אני מחפשת אבן שיש בה צורה שמדברת אלי ואני יוצאת מתוך האבן עם הצורה הזו. בגלל זה העבודות הן בעצם גם ביוגרפיה. דרך העבודות אני מבינה היטב איפה אני נמצאת, באיזה מקום נפשי. מה שלוחץ לי בפנים, אני רואה אותו גם באבן. בעצם — כולנו עושים את זה. אני בוחרת או נמשכת לדברים שאיכשהו משקפים אותי. מה שחשוב לי זו היכולת לבטא באבן משהו שנמצא בתוכי והוא לא ברור אפילו לי.

הצורך הזה הוא תחושת מועקה. תהליך השחרור ממנה עבורי הוא בעבודות. אם אני אנסה להתאים את עצמי למה שעולם האמנות עכשיו רוצה זה יהיה מאד מתסכל, אני לא אגיע לסיפור שלי עם עצמי. אבל אני כן מצליחה להגיע לשם עם עצמי, בעבודה על הפסלים. גם העבודה הפיזית, גם האבן. אורי אליעז אמר לי פעם שהמאבק שלי באבן הוא כמו ההישרדות שלי בחיים. ובזה אני מצליחה.

סופי יונגרייז בביתה המשמש גם כסטודיו, ינואר 2020
Sophie Jungreise in her home studio, January 2020

bottom of it, to figure out what is going on here. I realized that the principle of male and female are not in balance. By feminine, I mean following your emotions and intuition; and by male, to go straight to it, to attain the goal.

You can sometimes tell the difference from the tools and the work process — Men tend to use heavier tools. My way of working is more like stroking. I remove layer after layer, never cutting straight into the stone.

Do you know in advance what the sculpture will look like?

No. I go for a stone that has a particular shape that speaks to me, and that's where I start from. In a sense, the works are like an emotional biography. It is through the works that I understand where I am, at what emotional state. I see in the stone my inner drives. In a way, we all do that. I'm attracted to things that mirror me. The thing that matters to me is to be able to express, in stone, something from within, something that is not clear even to me.

This need comes from a deep feeling of angst. The process of liberating myself from that is there, in the works. If I had tried to accommodate myself to what the art world is after, that would be quite frustrating since I'll never get to my own personal story. But I will get there if I'm left to my own devices, if I'm working on my sculptures. It's also about the physical work it takes, the stone. Uri Eliaz had once told me that the struggle I'm having with the stone is like a struggle to survive. And this I'm good at.

נחום ענבר Nachum Enbar

נולד ב־1940
עובד ביפו ודרום תל אביב (עם הפסקה במילנו)
למעלה מ־50 שנה

הסטודיו של נחום ענבר, לא רחוק מנמל יפו, ברחוב שבמשך שנים היה לו רק מספר ולא שם, הוא הצצה לאטלייה ממקום זמן אחר. פסלי אבן גדולים וכבדים, עמדות לתלמידים שבאים ללמוד מהמאסטר. דפיקות הפטיש והאזמל נשמעות לצועדים ברחוב, ולא פעם נכנסו אנשים רק כדי לגלות מי זה האמן שעובד כאן.

ורדית: אתה עובד בשיטת פיסול שנקראת "פיסול ישיר", מה המשמעות של זה?

נחום: טכניקת הפיסול הישיר שאני עובד לפיה התחילה בתחילת המאה העשרים. במסגרת חיפוי דרכים חדשות ודרכי הבעה חדשות היה גם ניסיון לעבוד לא על פי מודל מוכתב מראש, כמו מודל מגבס או העתקה על ידי מכשירים לתוך האבן, אלא לעבוד ישירות עם החומר. לעבוד עם האבן, להתפתח איתה, להתחשב בקושי שלה, בממדים שלה, בגוונים שלה. לזרום עם האבן. כשאתה עובד בצורה הזו אתה ניגש לאבן בצורה אחרת, פחות אלימה. לא מחפש מיד את הקומפוזיציות שאתה רוצה לייצר, אלא מגיע אליהן. דרך העבודה הידנית, ללא קיצורי דרך מכניים, מאפשרת לי זמן הבשלה עם גוש החומר. כפסל חשוב לי מאד הצד הצורני שממנו אני מתחיל, ובדרך כלל בשלב מסוים עולה ומופיע גם התוכן, והשאפייה היא לאחד בין העולמות.

זו עבודה קשה פיזית, לא?

כן, אבל זה גם מאוד תלוי בקצב החיים. אם אתה מלחיץ את עצמך בזמן וברדיפה אחרי תשלומים חומריים זה מתחיל להיות קשה, אני סיגלתי לעצמי קצב יותר טבעי של עבודה. את הפרנסה השארתי להוראה. העבודה הידנית תמיד משכה אותי. החריש באבן דומה לעבודה בחקלאות. קתרזיס של עבודה קשה, ותוצאה מאד יצירתית ומספקת. ההנאה הפיזית מהחריש באבן דומה להנאת החורש שפותח תלמים באדמה בתולה.

Sophie Jungreis

Has been working in Jaffa in the last 20 years
Born in a displaced persons' camp, in Austria, following WWII

Located in the American Colony in Jaffa, Sophie Jungreis's studio is hard to miss. The yard is packed with massive, softly-shaped stone sculptures. A cross between human figures and forms reclining on the floor, they fill her beautiful, carefully-renovated home from corner to corner. Having painted her entire life, for the past 20 years she has been focusing on sculpture almost exclusively.

Vardit: The transition to sculpture, after so many years of painting, must have been very meaningful.

Sophie: I started noticing that everything I'm painting is turning three-dimensional. Being closely attuned to myself, to what's going on inside me, I realized I needed to switch to sculpture. Which makes a lot of sense — after all, I had dealt a lot with restoration. I'm very involved with materials. It took a while for me to master the tools, and once I did I got obsessed with stone sculpting, which takes hours and hours. At first, it was very demanding, physically. But the urge to do it was much stronger. I don't have the energy to tidy up at my place or to visit the galleries and sell myself, but when it comes to sculpting — that's a different story.

Would you say that what you're doing is feminine sculpture? Is there such a thing even?

Since there are women sculptors, there must be such a thing as feminine sculpting. Among the things that preoccupied me at the time when I began sculpting was the balance between anima and animus. I had returned from Canada, after more than 15 years away, and the aggressiveness around me really got to me. I felt the need to get to the

לסדרת הפסלים שמוצגת בארטפורט קוראים "הפסל ופסלו", מעין התבוננות תוך אמנותית.

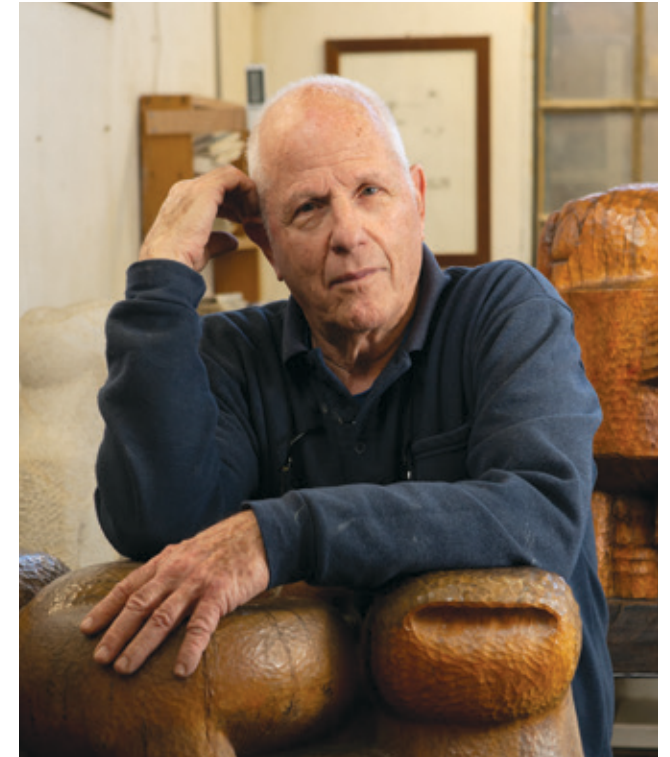
זו סדרת פסלים מעשר השנים האחרונות בערך, שיש בה מעין פורטרט שלי כפסל שמפסל והקשר אל הפסל עצמו. בהתחלה הפסל הראשון נוגע בפסל, מסתכל עליו קצת מאחור בהטיית ראש. אחר כך הוא מעורב איתו, מחבק אותו, עד שהוא מגיע גם כמחשבה מופשטת שנמצאת בראש של הפסל. כשאתה מפסל אתה גם מפסל רעיון אבל חלק ממה שאתה אומר זה גם מה שאתה עושה. הפסל גם מתאר את מי שאתה. אני מתאר את עצמי דרך הרעיון הפיסולי.

אתה ידוע מאוד כמורה לפיסול, אבל הפסלים שלך הוצגו פחות משהייתי מצפה.

לא הצגתי תערוכות גדולות מדי בשנים האחרונות. הצגתי שתי תערוכות נרחבות שלי בארץ בשנות השבעים, ואחת נוספת ב 2013. תקופה מסוימת גרתי ועבדתי במילנו ושם הצגתי יותר. אבל לא טיפחתי את זה. גם כי התמקדתי בחיים ובעבודה, וגם כי עולם האמנות הלך לכיוונים אחרים לגמרי, שפחות היו קשורים לעבודות שלי, ועבודה במדיה הזו נעשתה באופן מסוים ממודרת מהמין סטרים של עולם האמנות.

אל העבודות שלך דוקא קל להתחבר מהר.

יש נתק גדול בין הקהל הגדול לקולות המובילים בעולם האמנות בכל העולם, גם בישראל וגם באירופה ובארצות הברית. הבעיה שישראל היא מקום קטן ואין אפשרויות אחרות. בעוד שבארצות הברית ובאירופה יש נישות לכל דבר, יש המון פעילות של גלריות בכל מיני מישורים. גם לאמנים שהם לא במיין סטרים של מה שמתרחש באותו הרגע יש מקום. אלו מקומות יותר גדולים עם יותר אפשרויות.

נחום ענבר בסטודיו ביפו, ינואר, 2020, **Nachum Enbar** in his studio, January, 2020

Is this not hard work, physically?

It is, but a lot depends on the pace of your life in general. If you stress out over schedules and running after material rewards, it might get difficult. I've accustomed myself to a more natural pace. For livelihood I only rely on teaching. I was always drawn to working by hand. In a way, stone carving is similar to working the land. It's cathartic in that the product is creative and satisfying. The physical gratification over carving the stone is like that of plowing the land, of digging trenches in a virgin soil.

The series of sculptures on view is titled "The Sculptor and His Sculpture," suggesting an inner-artistic introspection.

It's a series I've been working on for some 10 years now. There's my own portrait in it — a sculptor at work and how he relates to the sculpture itself. In the first work he is seen touching the sculpture, he observes it, slightly from behind, with a tilt of the head. Then he becomes absorbed in it, he embraces it to the point that it shows up as an abstract idea inside his head. When you're at it, carving the stone, it's also an idea that you're sculpting, and yet part of what you're saying is what you're doing. The sculpture is also a portrayal of who you are. I portray myself through the idea in the sculpture.

You have quite a name as a teacher, and yet your works haven't been as widely exhibited as I'd expect.

I haven't had any major shows in recent years. I had two extensive shows in Israel in the 1970s, and one more in 2013. For a while I've been living and working in Milan, where I exhibited more frequently. But I haven't been nurturing that. Partly because I was focused on life and work and partly because the art world in general went in a totally different direction, less related to the work I was doing. To an extent, work in that medium got excluded from the mainstream of the art world.

You're works are rather easy to connect with.

Everywhere in the world, there's a big disconnect between the greater audience and the leading voices in the art world, in Israel just as in Europe and the USA. In Israel however, being so small, there aren't that many options. In the USA and in Europe there's a niche for every single thing, there's plenty of galleries that are active on all sorts of levels. There's plenty of room, even for artists who aren't in the mainstream at a given moment. But bigger places offer greater possibilities.

As a residency program that targets young and mid-career artists, we are excited to welcome in artists who, of an older generation, have long been based in Jaffa and South Tel Aviv — long before we came along.

Uri Eliaz (1931, Israel) presents over 60 wooden sculptures made of scraps and residue he has been collecting on the beach in Jaffa since the 1970s.

Nachum Enbar (1940, Israel) presents "The Sculptor and His Sculpture," a series of stone sculptures chiseled in "direct carving," by hand, together with drawings that accompany the series.

Sophie Jungreis (displaced persons camp, Austria, after WWII) presents softly-shaped sculptures made in stone, abundant in curves, body parts and unexpected superimpositions.

Vardit Gross

Nachum Enbar

1940, Jaffa

Has been working in Jaffa for over 30 years, and over 50 in South Tel Aviv; in between, was based in Milan for several years.

Located not far from the Jaffa Port, on a street that, for many years, was nameless and only carried a number, is Nachum Enbar's studio. With massive sculptures carved in stone and workstations for students who come to study with this master, Enbar's studio offers a peek into an artist's atelier from a different time and place. The knocking of the hammer and chisel can be heard from the street, and not once have passersby come inside, intrigued at the artist who is working there.

Vardit: You follow a work technique known as "direct carving". What does that imply?

Nachum: The direct carving technique I practice had begun in the early 20th century. As part of an overall pursuit of new artistic paths and means of expression, there was this attempt to work not according to a preliminary model — from a plaster model for example, or with special tools for copying — but to carve into the stone directly. You work with the stone and evolve with it, taking into account the hardness of the slab, its dimensions and tones. You immerse yourself in it.

This type of work allows you to approach the stone differently, it's not as violent. You're not looking to implement right away the composition you're after, rather you let yourself get to it. The work I do by hand, using no mechanical shortcuts, allows me the time need to grow and evolve with the slab. The formal aspect at the beginning of the work is crucial to me as a sculptor. Content tends to emerge later on, and the aim is to merge the two.

Welcome to Jaffa

30.1.20 – 7.3.20

Nahum Enbar / Sculptor and His Sculpture

Sophie Jungreis / Intimate Sculpture

Uri Eliaz / Scarecrows

Curator: **Vardit Gross**

Artport Staff:

Director **Vardit Gross**

Residency Program Coordinator **Yael Moshe**

Exhibition and Events Producer **Naama Haneman**

Gallery Assistant **Nitzan Gaon**

Graphic Design **Studio Gimel2**

PR **The Art Platform**

Photography **Iris Domany**

English Translation **Hemda Rosenbaum**

Artport, founded by the Ted Arison Family Foundation, is a non-profit art organization fostering and promoting contemporary Israeli art. Through conferences, exhibitions, workshops, professional training and Israel's leading visual arts residency, Artport advances artists and the connections between art and society.

The Ted Arison Family Foundation:

Jason Arison (Chairman), **Shlomit De-Vries** (CEO),

Rachel Cohen (Deputy CEO and CFO), **Yifat Shmulevich**

(VP of social investments)

Advisory Board:

Dan Muggia, Ido Barel, Ilan De-Vries, Mira Lapidot

and Sally Haftel Naveh

Artport, 8 Ha'Amal Street, Tel Aviv-Yafo

www.artportlv.org

Welcome to Jaffa brings together works by three artists who have been living and working in Jaffa for decades.

All working in sculpture, **Uri Eliaz**, **Sophie Jungreis** and

Nachum Enbar recreate spirit out of matter, breathing life into statues made of wood and stone. With solid materials as their starting point, they create images that respond to matter, exploring and working with it to eventually bring out its true essence and story.

It was following Artport's recent relocation some months ago that we have gotten to know these artists. The move into our new location, on Ha'amal Street, came with enthusiasm at this new neighborhood. After five years of activity on Ben Zvi Road, on premises that were relatively cut off, we found ourselves at the very heart of the local art scene. Together with our proximity to the many contemporary art galleries and artist studios that have sprung up in the area in the past decade, we were happy to discover senior artists who have been working in South Tel Aviv and Jaffa for decades.

The exhibition was born in Eilat Street, behind blue iron doors that enclosed a treasure trove of hundreds of sculptures made of wood. The excitement at discovering these dust-covered sculptures had led us to a journey through Jaffa's narrow alleyways, into rooms and backyards crammed with sculptures, on to sketchbooks replete with drawing, the sounds of hammers hitting the marble and a ceaseless activity of art-making.

"Welcome to Jaffa" presents just several of these artists we met on our way, three who have dedicated whole careers to an art that hasn't always found its way to Tel Aviv's museums and galleries; artists who have been working in Jaffa for decades, taking note as the art world grew increasingly distant, having moved in other directions.

Welcome to Jaffa

ברוכים הבאים ליפו.

נחום ענבר
Nachum Enbar

אורי אליעז
Uri Eliaz

סופי יונגרייז
Sophie Jungreis